

Přípustnost použití svědecké výpovědi tzv. korunního svědka

Obecnými základními podmínkami přípustnosti použití svědecké výpovědi tzv. korunního svědka v trestním řízení jsou, a) otevřený přístup prokuratury (státního zastupitelství) k dohodě s korunním svědkem a informování o jeho postavení v řízení, b) zaručení přístupu obhajoby k výslechu takového svědka, a to včetně možnosti mu klást potřebné otázky, c) informovanost soudů o takové dohodě a dostatečné přezkoumání výpovědi korunního svědka, d) podpoření tvrzení korunního svědka jinými důkazy (výpověď korunního svědka je tedy důležitým, ale ne jediným důkazem, na základě kterého dojde k odsouzení).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 280/2012, ze dne 13.6.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného H. S. , proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. 2 To 45/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 7/2009, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného H. S. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 48 T 7/2009, byl obviněný H. S. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona (zák. č. [140/1961](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů - dále jen „tr. zák.“), který spáchal tím, že v době nejméně od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005 v České republice, v O. a jinde, po předchozí vzájemné dohodě společně s dalšími osobami albánské, polské, české národnosti stíhanými samostatně prostřednictvím najatých kurýrů zejména C. A. , Z. G. , M. G. a T. L. bez oprávnění dováželi z Nizozemského království do Polské republiky, Rakouské republiky, Spolkové republiky Německo a do České republiky kokain, omamnou látku, uvedenou tehdy v příloze č. 1 zák. č. [167/1998](#) Sb., zařazenou do seznamu I. podle Jednotné Úmluvy o omamných látkách tak, že :

poté, co s dalšími osobami stíhanými samostatně pronajali byt na ul. K. v O. - Z. , obviněný H. S. do 23. 2. 2005 sám a prostřednictvím dalších osob opatrovali kokain v Nizozemském království za nákupní cenu cca 27 - 28,5 tisíc EURO za 1 kg kokainu, kdy prostřednictvím dalších osob také zajišťoval kurýry v Polské republice, zejména C. A. , Z. G. , M. G. a v České republice T. L. , kdy tyto kurýři instruovaní obviněným či dalšími osobami vycestovali z Nizozemského království, kde na různých místech docházelo k předání předem sjednaného množství kokainu, který kurýrům předávaly další osoby za účelem převozu a prodeje v jiných státech zejména v České republice, Rakouské republice a Spolkové republice Německo a tyto kurýři, kteří převezli kokain v osobních motorových vozidlech tento sami předali obviněnému H. S. nebo jiným osobám s tím, že tento kokain po rozředění v poměru 50:50 případně 70:30 příměsí „mist“ v bytě na ulici K. v O. - Z. byl ukrýván ve schránkách pod zemí na přesně nezjištěném místě v zalesněné části poblíž H. , případně na jiných přesně nezjištěných místech a následně prodáván dalším osobám či konzumentům na území zejména Polské republiky prostřednictvím S. A. a České republiky v součinnosti s dalšími osobami a takto do

České republiky dopravili za uvedené období nejméně 10 kg kokainu blíže nezjištěné koncentrace, čímž získali přesně nezjištěný prospěch, přičemž kurýr T. L. byl dne 5. 11. 2004 zadržen ve Spolkové republice Německo u hraničního přechodu E. po příjezdu z Nizozemského království, když v jeho vozidle Renault 19 bylo zajištěno 994 g bílého, do dvou bloků slisovaného prášku o obsahu 49,7% + -2,5 hydrochloridukokainu, tedy 494,4g + - 25,2 g hydrochloridukokainu.

Za tento trestný čin byl obviněný H. S. odsouzen podle § 187 odst. 4 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 10 (deseti) let nepodmíněně. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. byl obviněný pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 55 odst. 1 písm. c) tr. zák. byl obviněnému H. S. dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to - 1,2613 g pseudoefedrinu, uloženého v bezpečnostní obálce Orgatech ve skladu F. -M.

Vrchní soud v Olomouci, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání obviněného H. S. , rozhodl usnesením ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. 2 To 45/2011, tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného jako nedůvodné zamítl.

Proti uvedenému usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. 2 To 45/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 48 T 7/2009, podal obviněný H. S. prostřednictvím obhájce Mgr. P.K. dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V podrobnostech dovolatel uvedl, že procesním postupem orgánů činných v tomto trestním řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Rozsudek nalézacího soudu je nepřezkoumatelný, neboť z jeho odůvodnění není patrné, jakým způsobem se nalézací soud vypořádal s obhajobou a proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil. Stejně tak odvolací soud převzal závěry soudu nalézacího, aniž by se dostatečně zabýval skutkovými zjištěními a na ně navazujícími důkazy. Rovněž odvolací soud se nevypořádal s námitkami obhajoby a s rozpory ve výpovědi svědka S. A. Oba soudy nižších stupňů také nerespektovaly zásadu in dubio pro reo.

Proti výpovědi dovolatele postavily soudy výpověď svědka S. A. , která však stojí osamocena a není podporována žádnými jinými důkazy. Soudy nedostatečně zdůvodnily, proč nevyšlechly svědka C. A. Neobstojí ani tvrzení odvolacího soudu, že nalézací soud učinil dostatečná šetření ohledně pobytu svědka C. A. Stejně tak nalézací soud neprověřoval věrohodnost osoby A. A. , bratra C. , který měl sdělit, že C. je neznámého pobytu. Stejně tak oba soudy podle jeho názoru naivně uvěřily S. A. , že neví, kde se jeho syn zdržuje.

Ze skutkové věty napadeného rozsudku nalézacího soudu je zřejmé, že skutky, kterých se měl dovolatel dopustit, jsou vymezovány velmi neurčitě. Skutková věta obsahuje mnoho neurčitých tvrzení, jako např. „případně“, „nezjištěných osob“, „neztotožněnému odběrateli“, „na přesně nezjištěném místě“ atd. V daném případě se tak nejedná o vylíčení skutkového děje, ale pouze o nepodložené domněnky a úvahy. Celé trestní stíhání dovolatele je založeno pouze na domněnkách německé policie, když tyto převzaly české orgány činné v trestním řízení. Ve skutkové větě je uvedeno, že dovolatel se trestné činnosti dopouštěl v době nejméně od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005. Uvedená data však nemají oporu v žádném důkazu a ani události, které by byly předmětem dokazování v této věci. Není tedy zřejmé jaké konkrétní listiny a jaké části výslechu konkrétního svědka (vyjma lháře S. A.) prokazují dovolatelovo protiprávní jednání. Tytéž námitky uplatnil dovolatel ve vztahu i k ostatním částem skutkové věty, a to konkrétně k těm částem, kde se uvádí, že se měl vzájemně dohodnout s dalšími osobami albánské, polské a české národnosti na dovozu kokainu do Polska, Rakouska, Německa a České republiky, kdy soudy navíc neuvádí, s kterými osobami, které jsou stíhány samostatně, se měl na uvedené trestné činnosti domlouvat a kdy se tak mělo stát, dále se jednalo o ty části skutkové věty, kde je uvedeno, že měl domlouvat nějaké kurýry, kdy osoby, které jsou ve skutkové větě uvedeny jako kurýři, nezná s výjimkou Z. G. , že měl údajně organizovat dovoz kokainu z Nizozemského království do Polska, Rakouska, Německa a do České

republiky, že si s údajně dalšími osobami stíhanými samostatně pronajali byt na ulici K. v O. - Z. , že si měl sám i prostřednictvím dalších osob opatřovat kokain v Nizozemském království za nákupní cenu cca 27 až 28,5 tis. EUR za 1 kg kokainu, že prostřednictvím dalších osob měl zajišťovat kurýry v Polské republice, že měl kurýry osobně instruovat, případně tyto instruovat prostřednictvím dalších neidentifikovaných osob, kdy před soudem nebylo prokázáno na jakých místech mělo dojít k předávání kokainu a které osoby měly předávat kokain v Nizozemském království za účelem jeho převozu a prodeje do České republiky, Rakouska a Polska, rovněž není konkrétně tvrzeno kdy, kde a kdo měl dovolateli předat jakékoliv množství kokainu, nebylo ani prokázáno, že by měl v zalesněné části poblíž H. ukrývat kokain. Stejně výhrady měl dovolatel k těm částem skutkové věty, kde je tvrzeno, že měl do České republiky dopravit nejméně 10 kg kokainu a získat přesně nezjištěný prospěch.

Soudy nižších stupňů nikde neuvádějí, kdo všechno měl být členem údajné organizované skupiny, jaká měla být její hierarchie, jaké postavení a úlohu měli její jednotliví členové a jakou konkrétní úlohu a postavení měl dovolatel. Zejména potom soudy neuvádějí, z jakých důkazů má tato skutečnost vyplývat. Z napadeného rozsudku se dovolatel ani nedověděl kdo, a kdy organizovanou skupinu řídil, kdo, kdy a jak jí financoval a jakým způsobem mezi sebou jednotliví členové komunikovali.

Následně se dovolatel zabýval osobou svědka S. A. , kterého považuje za naprosto nedůvěryhodného. Předně dovolatel poukázal na doplnění obvinění prokurátora Okresní prokuratury v Katovicích ze dne 2. 6. 2008 a na skutky, z nichž byl jmenovaný svědek obviněn, zejména skutek, podle něž se měl S. A. dopustit trestného činu křivé svědecké výpovědi. Dovolatel se ve svém mimořádném opravném prostředku také pozastavoval nad tím, jak je možné, že proti S. A. a C. A. nebylo českými orgány činnými v trestním řízení zahájeno trestní stíhání. Dovolatel se velmi obsáhle zabýval i jinými důvody, na základě nichž dovozuje nevěrohodnost svědka S. A. Předně se dovolatel zabýval tou částí výpovědi svědka S. A. ze dne 2. 2. 2011, v níž se měl svědek rozdílně vyjadřovat k tomu, kdy se seznámil s dovolatelem. V dalším dovolatel dokazoval nevěrohodnost S. A. porovnáváním skutečností plynoucích z již výše zmíněného obvinění prokurátora Okresní prokuratury v Katovicích ze dne 2. 6. 2008 a z výpovědi svědka v přípravném řízení dne 18. 3. 2009, v hlavním líčení probíhajícím ve dnech 24. - 25. a 27. 1. 2011 ve věci sp. zn. 48 T 2/2009, v níž bylo vedeno trestní stíhání proti obviněnému F. H. a D. B. a v hlavním líčení konaném dne 2. 2. 2011 v této věci. Konkrétní rozpory dovolatel ve výpovědích S. A. shledává zejména v tom, zda S. A. obchodoval s jinými drogami (heroin, paracetamol, metamfetamin, amfetamin, extáze, rozpouštědla či desinfekce) a zda také sám nějaké drogy převážel, jak docházelo k přebírání kokainu od C. A. v České republice, kdo a kdy jel do Holandska, zda a jak se obviněný H. S. účastnil a podílel na převozu kokainu, pokud začali převážet kokain z Holandska do České republiky, konkrétně kdy se S. A. přestěhoval z B. do O. a kdy jel jeho syn C. poprvé pro kokain do Holandska, dále jaké množství kokainu bylo převezeno a kým byl pronajat byt na ulici K. v O. - Z. a také kdo platil nájem. Konečně dovolatel k výpovědím S. A. namítal, že jeho bratr mohl jen těžko předávat kokain manželům G. , když byl v únoru 2005 zatčen.

Podle dovolatele není nijak potvrzeno tvrzení S. A. , že jeho syn C. dovážel kokain, když německá policie u něj žádný kokain nenašla. Zejména ale podle dovolatele nelze výpověď S. A. ověřit a potvrdit jinými důkazy.

Dovolatel také vyslovil přesvědčení, že jako důkaz nemohou sloužit domněnky orgánů cizích států, konkrétně kriminální policie Spolkové republiky Německo, které mají podobu úředních záznamů a různých podnětů a nejsou rozhodnutími ve věci samé. Dovolatel poukázal na rozsudek ve věci jeho bratra T. S. , z něhož je zřejmé, že dovolatel se na žádné činnosti týkající se drog, nepodílel. Stejně tak nebyla předmětným rozsudkem prokázána součinnost dalšího jeho bratra J. S. Dovolatel se tak nemohl společně se svými bratry T. a J. S. dopouštět trestné činnosti spočívající v opatřování a dovozu kokainu do České republiky, Polska a Rakouska. Nebylo tak ani prokázáno, že by se svými

bratry měly kontakty i ostatní osoby, a to T. L. , S. A. , F. H. , D. B. , Z. G. , M. G. či C. A. Pokud se týká odsouzení T. L. , v jeho trestní věci se nikde nehovoří o jeho osobě, případně o jeho rodinných příslušnících.

Soudy nižších stupňů nevzaly v potaz výsledky znaleckých posudků Ing. S. B. , Ph. D. a PhDr. M. S. , Ph. D., které svědčí v dovolatelův prospěch a prokazují jeho nevinu. Poté se dovolatel věnoval svědeckým výpovědím jednotlivých kurýrů. Svědci T. L. a Z. G. odmítli vypovídat. Svědkyně M. G. - L. odmítla u hlavního líčení vypovídat, z její výpovědi z přípravného řízení však nelze dovodit, že by se dovolatel dopustil jakéhokoliv protiprávního jednání. Ani z výsledku ostatních svědků (I. L. , K. M. , B. S. , L. S. a L. a J. S.) nebylo zjištěno, že by se dovolatel dopouštěl trestné činnosti. Konečně svědkyně P. P. uvedla, že v bytě na K. v O. - Z. , nikdy žádné drogy a nic podezřelého neviděla.

Obecné soudy podle jeho názoru pochybily, pokud neprovedly důkaz výsledkem svědka C. A. a nepřipojily ke spisu svědeckou výpověď S. A. z řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 2/2009.

Z těchto důvodů v závěru dovolání obviněný H. S. navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. 2 To 45/2011, a současně i rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 48 T 7/2009, zrušil a věc vrátil Vrchnímu soudu v Olomouci, příp. Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení a rozhodnutí ve věci.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného H. S. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil tak, že pokud obviněný v rámci svého dovolání napadl zejména rozsah dokazování, hodnocení provedených důkazů soudy činnými ve věci, resp. porušení některých procesních pravidel (stanovených v § 2 odst. 5 a § 125 odst. 1 tr. ř.), nelze k takovým tvrzením přihlížet. Podle státního zástupce je s jistou mírou tolerance možné pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit námitku obviněného týkající se jednak nedostatečnosti skutkové věty výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k vyslovené právní kvalifikaci, popřípadě týkající se (s ohledem na údajně nedostatečná skutková zjištění) nesprávnosti hmotně právního posouzení jednání obviněného jako spáchaného v rámci organizované skupiny. K tomu státní zástupce uvedl, že popis skutkového děje ve výroku o vině rozsudku Krajského soudu v Ostravě skutečně obsahuje některá nikoli zcela konkrétní tvrzení, což ovšem není samo o sobě dostatečně významné - rozhodné totiž je, zda je z učiněných skutkových zjištění možné dovodit naplnění všech znaků skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. či nikoli.

Z popisu skutku v rozsudku nalézacího soudu je zřejmé, že obviněný působil ve skupině osob různých národností, jejichž společným cílem bylo organizovat přepravu kokainu z Nizozemí do České republiky za účelem jeho dalšího prodeje především v České republice a v Polsku. Obviněný proto získával a řídil kurýry, kteří dojížděli pro kokain a vozili do O. , kde byl obviněným či dalšími osobami do jisté míry dále zpracován, ukrýván a poté předáván k další distribuci. Průběh skutkového děje je tedy poměrně zřejmý a není podstatné, že nejsou známa přesná místa předání kokainu v Nizozemí, jména všech kurýrů a dalších spolupracujících osob apod. Stran právní kvalifikace je potom nutné dovodit, že obviněný nakládal s kokainem, a to tak, že ho zejména opatroval (prostřednictvím kurýrů z Nizozemska) a poté přechovával (před další distribucí). Tohoto jednání se přitom obviněný dopouštěl v rámci organizované skupiny, která pro svoji existenci nevyžaduje zvláštní hierarchii, ale může vzniknout zcela neformálně, konkludentně i pro jen ojedinělý útok (srov. rozhodnutí publikované pod č. [45/1986](#) Sb. rozh. tr.). Postačuje tedy zjištění, že pro výše uvedený obchodní řetězec bylo postupně a zcela vědomě aktivních více osob, jejichž činnost na sebe za účelem úspěšné realizace distribuce navazovala, a to ve formě organizace, převážení, zpracování a ukrývání a dalšího

prodeje. Tato skupina potom zcela zjevně působila na území Nizozemského království, České republiky a Polské republiky (resp. i dalších), tedy na území více států. Konečné právní kvalifikaci podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. proto nelze ničeho vytknout.

Státní zástupce proto dovodil, že námitkám obviněného není možné přisvědčit, protože soudy dříve činné ve věci se nedopustily nesprávnosti v hmotně právním posouzení. Podaný mimořádný opravný prostředek tudíž shledal zjevně neopodstatněným a navrhl jej podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnout. Současně souhlasil, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu rovněž souhlasil podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn alespoň zčásti v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Obviněný H. S. uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z toho vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř., a taktéž přiměřeně např. i usnesení Ústavního soudu ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03 a II. ÚS 651/02, dále např. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2008, sp. zn. IV. ÚS 60/06). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním

nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. II. ÚS 215/99, uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18 Sb. nál. a usn. ÚS ČR nebo nález Ústavního soudu ze dne 20. června 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34, ve sv. 3 Sb. nál. a usn. ÚS ČR; dále srov. rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 166/95 nebo III. ÚS 376/03). Zásah do skutkových zjištění je dále v rámci řízení o dovolání přípustný jen tehdy, učiní-li dovolatel extrémní nesoulad předmětem svého dovolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006). K extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními srov. také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 889/09, nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05. Takový závěr, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí, však s ohledem na obsah obou citovaných rozhodnutí a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno Nejvyšším soudem přezkoumaném spisovém materiálu, nelze učinit, jak bude ještě dále v podrobnostech uvedeno.

Trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. se dopustí, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabízí, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed, spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny nebo ve větším rozsahu, a spáchá-li takový čin ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Zprostředkováním se rozumí jakékoliv zajištění kontaktu mezi jednotlivými osobami zabývajícími se nakládáním s omamnou nebo psychotropní látkou, přípravkem obsahujícím omamnou nebo psychotropní látku, prekursorem nebo jedem, jestliže předmětem je dodání takové látky. Ten, kdo zprostředkuje dodání takové látky, sám s ní nenakládá, tedy ji neprodává, nedaruje, nekupuje apod. Zprostředkováním je i zajištění kontaktu mezi osobou, která jiným způsobem obstará některou omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed jinému. Pod pojmem neoprávněně jinak jinému opatří se rozumí neoprávněné obstarání jedu, omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího omamnou nebo psychotropní látku, prekursoru jinému jiným způsobem než je výslovně v § 187 odst. 1 tr. zák. uvedeno, tedy např. darováním, výměnou za jinou věc apod. Přechováváním je jakýkoli způsob držení jedu, omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího omamnou nebo psychotropní látku nebo prekursoru. Pachatel nemusí mít takovou látku přímo u sebe, ale postačí, že ji má ve své moci. Organizovanou skupinou se rozumí sdružení nejméně tří osob trestně odpovědných, jejichž vzájemná součinnost na realizování trestné činnosti vykazuje takovou míru plánovitosti jejího průběhu a tomu odpovídající rozdělení a koordinaci úloh jednotlivých účastníků, že tyto okolnosti zvyšují pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 1986, sp. zn. 11 To 51/85, publikované pod č. [45/1986](#) Sb. rozh. tr.). Trestný čin podle § 187 odst. 1 tr. zák. je spáchán ve větším rozsahu, je-li stupeň nebezpečí z činu uvedeného v odst. 1 značně vysoký, zejména tehdy, vyrobí-li, doveze, vyveze, proveze, nabízí, zprostředkuje nebo jinak jinému opatří anebo přechovává pro jiného omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekursor nebo jed v množství, které je způsobilé k použití pro více lidí. Mimo množství je třeba hodnotit i druh a kvalitu látky, způsob provedení činu apod. Pachatel musí čin uvedený v § 187 odst. 1 tr. zák. spáchat ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, a proto musí vědět, že jde o organizovanou skupinu v shora uvedeném smyslu, která působí nejméně ve dvou státech, a to případně včetně České republiky.

Obviněný H. S. ve svém dovolání nejprve namítal, že soudy nedostatečně zdůvodnily, proč nevyslechly svědka C. A. Stejně tak nebyla prověřena věrohodnost A. A. , bratra C. , který měl sdělit, že C. je neznámého pobytu. Nálezací soud pouze poznamenal, že důvodem, proč nebyl vyslechnut C. A. , byl jeho dlouhodobý nezjištěný pobyt v zahraničí (srov. str. 13 rozsudku nálezacího soudu).

Odvolací soud nepřisvědčil námitce obviněného, že nalézací soud pochybil, když neprovedl výslech svědka C. A. Bylo zjištěno, že tento je pro orgány činné v trestním řízení nedostupný, a to pro dlouhodobý nezjištěný pobyt v zahraničí. Tato skutečnost byla zjištěna nejen z výpovědi svědka S. A. , ale i z dokladů předložených v rámci právní pomoci Polskou republikou. Osoba jménem A. A. , bratr C. A. , sdělila, že asi od roku 2006 je C. A. v zahraničí, přičemž nezná místo jeho pobytu. Krajská prokuratura, oddělení pro boj s organizovanou trestnou činností, III. oddělení v Katovicích, byla požádána o výslech svědka C. A. , přičemž žádosti nebylo vyhověno s tím, že C. A. se nedostavil na předvolání, má se zdržovat nastálo v zahraničí a jeho místo pobytu není známo. Odvolací soud proto zamítl návrh obviněného na provedení výslechu svědka C. A. (srov. str. 16 usnesení odvolacího soudu). Nejvyšší soud posoudil tyto důkazy, tj. sdělení Krajské prokuratury, oddělení pro boj s organizovanou trestnou činností, ze dne 23. 3. 2009 (č. l. 687 spisu) a záznam o výpovědi A. A. , který uvedl, že si je jist, že jeho bratr, C. A. , po odjezdu do zahraničí před třemi léty, nebyl v Polsku, ale s bratrem si občas telefonují (srov. č. l. 766 spisu), přičemž dospěl k závěru, že tyto informace získané cestou právní pomoci z Polska jsou dostačující, soudy nižších stupňů dostatečně odůvodnily, proč upustily od výslechu C. A. , a dále nepochybily, pokud neprověřovaly věrohodnost osoby A. A. , neboť o ní ohledně těchto údajů nevznikají pochybnosti. Konečně je také nutné uvést, že Nejvyšší soud považuje výpověď S. A. za věrohodnou, jak o tom pojedná níže. Z těchto důvodů Nejvyšší soud neshledal tyto námitky dovolatele důvodnými.

Pokud se týká neurčitosti skutkové věty a závěrů, které z ní plynou, kdy podle dovolatele není zřejmé, na základě jakých důkazů k nim soudy nižších stupňů dospěly, Nejvyšší soud považuje za nutné uvést následující. Podle skutkové věty jednání obviněného H. S. zkráceně spočívalo v tom, že v době nejméně od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005 v České republice, v O. a jinde, po předchozí vzájemné dohodě společně s dalšími osobami albánské, polské a české národnosti, stíhanými samostatně, prostřednictvím najatých kurýrů zejména C. A. , Z. G. , M. G. a T. L. bez oprávnění dováželi z Nizozemského království do Polské republiky, Rakouské republiky, Spolkové republiky Německo a do České republiky kokain, že poté, co s dalšími osobami stíhanými samostatně pronajali byt na ul. K. v O. - Z. , obviněný H. S. do 23. 2. 2005 sám a prostřednictvím dalších osob opatrovali kokain v Nizozemském království za nákupní cenu cca 27 až 28,5 tisíc EUR za 1 kg kokainu, kdy prostřednictvím dalších osob také zajišťoval kurýry v Polské republice zejména C. A. , Z. G. a M. G. a v České republice T. L. , kdy tito kurýři instruovaní obviněným či dalšími osobami vycestovali z Nizozemského království, kde na různých místech docházelo k předání předem sjednaného množství kokainu, který kurýrům předávaly další osoby za účelem převozu a prodeje v jiných státech zejména v České republice, Rakouské republice a Spolkové republice Německo a tito kurýři, kteří převezli kokain v osobních motorových vozidlech, tento sami předali obviněnému H. S. nebo jiným osobám s tím, že tento kokain po rozředění byl ukrýván ve schránkách pod zemí na přesně nezjištěném místě v zalesněné části poblíž H. , případně na jiných přesně nezjištěných místech, a následně prodáván dalším osobám či konzumentům na území zejména Polské republiky prostřednictvím S. A. a také České republiky a takto do České republiky dopravili za uvedené období nejméně 10 kg kokainu blíže nezjištěné koncentrace, čímž získali přesně nezjištěný prospěch.

Předně je nutné uvést, že soudy nižších stupňů nevycházely pouze z „domněnek“ německé policie, jak uvádí dovolatel, ale zejména z důkazů zajištěných a opatřených v České republice a dále z materiálů poskytnutých polskými orgány činnými v trestním řízení. Skutková věta je postavena na zjištěných nalézacího soudu, jak je konstatuje na stranách 14 až 15 svého rozsudku, kde uvádí, že vzal za prokázané, že obviněný H. S. se seznámil se svědkem S. A. nejpozději v lednu roku 2004, což odpovídá dalším údajům svědkem uváděným ohledně zakoupení vozidla pro syna C. A. v dubnu 2004, týden před tím než začal C. s pašováním, jakož i nájemním smlouvám ohledně bytu na ulici K. v O. - Z. od 28. 4. 2004, od kdy se svědek S. A. po přestěhování z B. zdržoval v O. až do konce pronájmu 27. 7. 2005. Svědek S. A. ve své výpovědi dále potvrdil, že po dohodě s obviněným H. S. a F. H. nejprve sjednal jako kurýra pro převoz kokainu z Holandska do Česka svého syna C. A. , který s pašováním

započal asi týden poté, co mu koupil vozidlo VW Golf registrované v dubnu 2004. Potvrdil i účast obviněného H. S. při předávání kokainu v Holandsku společně s F. H. Svědek S. A. také popsal, jakým způsobem a kdo domlouval předání drog v Holandsku, které pak převzal kurýr, tento kokain dopravil do České republiky, kde ho svědek A. převzal a následně předal obviněnému S. a H. v bytě v O. - Z. , kde jak svědek také popsal obviněný S. a H. kontrolovali čistotu drogy, v mlýnku drogu mleli, ředili místem, lisovali v lisu a následně v menších balíčcích z bytu odnášeli a to do tajných skrýší. Množství drogy, kterou převážel jeho syn C. A. asi v 5 až 7 případech stanovil svědek v rozpětí jednoho a půl až dvou kilogramů na jeden převoz, avšak nedokázal přesně říci, jaké množství bylo určeno pro dovoz do Česka a jaké do Rakouska. Soud vycházel z nejmenšího možného množství s přihlédnutím k hmotnosti zásilek a jejich počtu, nejméně 10 kilogramů. Poté, co byl jeho syn zadržen a kontrolován orgány v Spolkové republice Německo zjednal svědek S. A. přes známého R. T. dalšího kurýra Z. G. Jak potvrdila i svědkyně M. G.-L. , která se účastnila společně se svým manželem Z. G. nejméně dvou převozů kokainu a pak již v převozech pokračoval její manžel sám. Svědek A. opět potvrdil, že se jednalo o pět až sedm převozů, jak do Česka tak i Rakouska, kdy do Česka mělo být takto přepraveno nejméně celkem 10 kilogramů kokainu, který svědek předával obviněnému H. S. či H. Obviněného H. S. svědkyně znala pouze pod přezdívkou „Sony“, kterého také podrobně popsal a identifikovala. Soud tak dovodil, že obviněný H. S. se účastnil na převozu nejméně 10-ti kilogramů kokainu z Holandska do České republiky, které přepravil jako kurýr Z. G. sám nebo s manželkou. S odkazem na citovaný rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2006, č. j. 2T 77/2006-101, a jeho odůvodnění mohl soud i s přihlédnutím k dalším důkazům opatřeným právní pomocí uzavřít, že na pašování kokainu do SRN se podílel nejméně v jednom případě jako kurýr i T. L. , který byl navázán na osoby albánské národnosti působící jak v Holandsku, tak v Německu. Je zjevné, že se jednalo buď o rodinné příslušníky obviněného H. S. nebo další osoby z albánské komunity podílející se na pašování kokainu. Celkový počet osob, který se nejméně na pašování kokainu podílel různými formami rozhodně přesahuje počet tří osob, neboť zahrnuje obviněného H. S. , F. H. , C. A. , Z. G. , M. G. - L. , T. L. , jakož i další blíže neustanovené osoby, včetně bratra obviněného T. S. Současně je nepochybné také to, že tato skupina osob působila ve více státech, zejména Holandsku, Německu, Polsku, Česku a Rakousku (srov. str. 14 až 15 rozsudku nalézacího soudu).

Podle Nejvyššího soudu měl nalézací soud dostatek důkazů k tomu, aby učinil skutková zjištění, jež potom odpovídajícím způsobem zachytil ve skutkové větě, a z nichž je zřejmé, že obviněný H. S. spolupracoval s osobami polské národnosti (S. A.) a národnosti albánské (F. H. , T. S.) při přepravě kokainu z Holandska do České republiky. Pro posouzení viny není rozhodné, zda jsou známa konkrétní místa v Holandsku, kde docházelo k předání drog sjednaným kurýrům. Kokain, který převáželi kurýři, a to C. A. , Z. G. , M. G. - L. a T. L. , poté obviněný H. S. společně s F. H. dále ředili a prodávali svým odběratelům. Časové vymezení skutku od 28. 4. 2004 do 27. 7. 2005 odpovídá obdobím, na něž byly uzavírány jednotlivé nájemní smlouvy P. P. (srov. účinnost první nájemní smlouvy od 28. 4. 2004; viz č. l. 2095) a F. H. (srov. poslední nájemní smlouvu, kterou uzavřel F. H. a která končila ke dni 27. 7. 2005; srov. č. l. 2108). Pokud se ve skutkové větě uvádí, že obviněný se měl dohodnout s dalšími osobami stíhanými samostatně, potom se jedná minimálně o F. H. , jehož trestní věc je vedena u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 2/2009, a S. A. , stíhaného v Polské republice (srov. č. l. 486 spisu). Výše ceny, za jakou byl kokain v Nizozemí pořízen a jaké množství jej bylo přivezeno do České republiky vyplývá ze svědecké výpovědi S. A. Tento svědek také ve svých výpovědích popsal, že to byl pokaždé on, kdo předával F. H. a H. S. kokain, který přebíral od kurýrů, a to buď zpočátku na domluveném místě v O. , nebo později přímo v pronajatém bytě na ulici K. v O. - Z. Svědek S. A. však nedokázal konkrétně určit, kde byl kokain v lese ukrýván. Nejvyšší soud je tak v souladu s odvolacím soudem toho názoru, že popis skutkových zjištění ve výroku o vině rozsudku nalézacího soudu sice není zcela perfektní, avšak lze konstatovat, že nebyly shledány důvodné pochybnosti o skutkovém závěru soudu prvního stupně, že obviněný se dopustil jednání kladeného mu tímto rozhodnutím za vinu, přičemž popis skutku v potřebné míře vystihuje znaky

skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, přičemž obviněným uváděná nekonkrétní vyjádření v popisu skutku, která odpovídají utajenému provádění posuzované rozsáhlé drogové trestné činnosti, nemohla s ohledem na uvedené skutečnosti zpochybnit správnost závěru o vině obviněného H. S. trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. (srov. str. 16 usnesení odvolacího soudu).

Ohledně námitek dovolatele týkajících se jeho členství v organizované skupině Nejvyšší soud plně odkazuje na správné závěry obou soudů nižších stupňů, s nimiž se plně ztotožňuje. Z popisu skutku v rozsudku nalézacího soudu je zřejmé, že obviněný působil ve skupině osob, jejichž společným cílem bylo organizovat a zajišťovat opatření a přepravu kokainu z Nizozemského království do Polské republiky, Rakouské republiky, Spolkové republiky Německo a do České republiky za účelem jeho dalšího prodeje. Podle nalézacího soudu celkový počet osob, které se na pašování kokainu podílely různými formami rozhodně přesahuje počet tří osob, neboť zahrnuje obviněného H. S. , F. H. , C. A. , Z. G. , M. G. - L. , T. L. , jakož i další blíže neustanovené osoby, včetně bratra obviněného T. S. Jisto je, že se jednalo o vysoce organizovanou skupinu osob s přesnými pravidly spolupráce a rozdělením úloh, což mělo ztížit nebo zabránit odhalení a objasnění této trestné činnosti. Je nepochybné, že všechny uvedené osoby se do tohoto obchodu s kokainem zapojily s tím, že věděly, že se jedná o nelegální činnost, a to s úmyslem se obohatit. Rovněž bylo spolehlivě zjištěno, že tato skupina osob působila ve více státech, zejména Holandsku, Německu, Polsku, Česku a Rakousku (srov. str. 15 rozsudku nalézacího soudu). Podle odvolacího soudu není pochyb o tom, že obviněný se daného jednání dopustil jako člen organizované skupiny, ve větším rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, přičemž tyto okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby byly naplněny po stránce formální i materiální. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že se v dané trestní věci jednalo o sdružení více než 3 osob konkrétně uvedených ve výroku napadeného rozsudku, mezi nimiž byla provedena dělba úkolů. Jednotliví členové se na činnosti skupiny aktivně podíleli, přičemž není pochyb o tom, že věděli, že jde o organizovanou skupinu. Rovněž není pochyb o tom, že se v daném případě jednalo o organizovanou skupinu působící ve více státech, neboť bylo prokázáno, že kokain byl opatřován v Nizozemském království na základě předchozí dohody uvedených osob, kokain byl předáván kurýrům za účelem převozu do České republiky a následně byl prodáván zejména v České republice, Rakouské republice, Spolkové republice Německo a v Polsku (v podrobnostech srov. str. 17 až 18 usnesení odvolacího soudu). S těmito závěry obou soudů nižších stupňů se Nejvyšší soud plně ztotožňuje, přičemž k tomu ještě dodává, že průběh skutkového děje dostatečně vyplývá ze skutkové věty výroku o vině a není podstatné, že nejsou známa přesná místa předání kokainu v Nizozemí, jména všech dalších kurýrů a spolupracujících osob apod. Tohoto jednání se přitom obviněný dopouštěl v rámci organizované skupiny, která pro svoji existenci nevyžaduje zvláštní hierarchii, ale postačí, že jde o sdružení více osob, ve kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost (srov. č. 53/1976-II. a č. [45/1986](#) Sb. rozh. tr.). V daném případě byly tyto znaky organizované skupiny nepochybně naplněny na základě zjištění, že pro výše uvedený „nelegální obchodní řetězec“ bylo postupně a zcela vědomě aktivních více osob, jejichž činnost na sebe za účelem úspěšné realizace distribuce kokainu navazovala, a to ve formě organizace, převážení, zpracování a ukrývání a dalšího prodeje. Tato skupina potom zcela zjevně působila zejména na území Nizozemského království, Spolkové republiky Německo, Rakouské republiky, České republiky a Polské republiky, tedy na území více států. Použité právní kvalifikaci podle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. ze strany nalézacího soudu proto nelze z těchto hledisek ničeho vytknout.

Dovolatel se ve svém mimořádném opravném prostředku velmi obsáhle zabýval také věrohodností svědka S. A. , když především namítal, že v jeho výpovědi jsou shora zmíněné rozpory, že tento

svědek je lhářem a je naprosto nedůvěryhodný, a proto mu nelze věřit a postavit výlučně na jeho svědectví jeho odsouzení.

Nalézací soud zachycuje podstatný obsah výpovědi S. A. na stranách 11 až 12 svého rozsudku. K tomu na straně 14 uzavírá, že z výpovědi svědka S. A. , který uváděl nepřesně dobu, kdy se měl seznámit s obviněným H. S. soud vzal za prokazané, že se tak stalo nejpozději v lednu roku 2004, což odpovídá dalším svědkem uváděným údajům ohledně zakoupení vozidla pro syna C. A. v dubnu 2004, týden před tím než začal C. s pašováním, jakož i nájemním smlouvám ohledně bytu na ulici K. v O. - Z. uzavřeným od 28. 4. 2004, od kdy se svědek S. A. po přestěhování z B. zdržoval v O. až do konce pronájmu 27. 7. 2005. Soud považuje za vcelku pochopitelné, že svědek S. A. pod tlakem opakovaných dotazů znejistěl a uváděl jiný rok, kdy se měl seznámit s obviněným S. Odvolací soud se podrobně zabýval námitkami dovolatele týkajícími se nevěrohodnosti S. A. , přičemž uvedl následující. Ve shodě se soudem nalézacím považuje odvolací soud výpověď tohoto svědka za věrohodnou a pravdivou, neboť nebyly v jeho výpovědích zjištěny žádné podstatné rozpory, které by svědčily závěru opačnému. Současně je nutno uvést, že nebyly shledány podstatné rozpory mezi výpovědí tohoto svědka z přípravného řízení a z řízení před soudem, kterou učinil dne 2. 2. 2011 prostřednictvím videokonference, jež byla rovněž provedena v souladu s požadavky zákona. Výpověď svědka ze dne 18. 3. 2009 lze označit za přesnější, což je logické s ohledem na časový odstup mezi oběma výslechy. Pokud obviněný poukazuje na nesoulad v časových údajích uvedených tímto svědkem, je nutné podotknout, že s ohledem na časový odstup od spáchání předmětného trestného jednání je logické, že svědek mohl nepřesně uvádět jiné časové rozpětí, jinak však je výpověď svědka S. A. v podstatných hlediscích stejná (srov. str. 10 až 11 usnesení odvolacího soudu). Dále odvolací soud uvedl, že porovnáním výpovědí svědka S. A. v předmětné trestní věci a ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 2/2009, nebyly shledány takové rozpory, které by zpochybňovaly pravdivost a věrohodnost výpovědí tohoto svědka. Je nutno si uvědomit, že svědek S. A. v trestní věci vedené pod sp. zn. 48 T 2/2009 vypovídal ve vztahu k obžalovaným F. H. a D. B. , kterým je kladen za vinu jiný rozsah trestné činnosti, než obviněnému H. S. Současně je nutno poukázat na časový odstup mezi spácháním předmětného trestného jednání a výslechy svědka v rámci videokonferencí, přičemž obviněný výpověď svědka ve svém dovolání vysvětluje v jiných logických souvislostech, než se podává z jejího obsahu (srov. zejména str. 13 usnesení odvolacího soudu).

Jak vyplývá z obsahu spisu, byl svědkovi S. A. v Polské republice přiznán statut korunního svědka, kterým se zpravidla rozumí pachatel trestného činu (resp. obviněný), jemuž byl dán příslib, že nebude stíhán nebo že bude mírněji potrestán, dopomůže-li svou výpovědí k objasnění závažné (zejména organizované) trestné činnosti, tj. usvědčí-li její (další) pachatele či spolupachatele. Je to tedy obviněný, který zcela výjimečným způsobem přispěje k objasnění zvláště závažného trestného činu, spáchaného členem organizované skupiny nebo ve prospěch zločinného spolčení, a také k odhalení jeho pachatelů nebo k zamezení přípravy, pokusu nebo spáchání takového trestného činu, a o těchto skutečnostech podá úplnou a pravdivou výpověď. V tomto institutu je třeba hledat účinné nástroje boje proti závažné organizované kriminalitě, kdy její pachatele lze často usvědčit právě jen prostřednictvím dalších spolupachatelů či účastníků, kteří ovšem za tuto spolupráci „něco“ žádají (v podrobnostech srov. Válková, H., Stočesová, S. (eds.) Nad institutem korunního svědka. Sborník příspěvků z odborného semináře konaného 6. února 2003 na Právnické fakultě ZČU v Plzni. Plzeň: 2003). Pojem korunního svědka se také někdy vymezuje obecně tak, že jde o spolupachatele nebo účastníka na trestném činu, který uzavře s orgány činnými dohodu o tom, že bude pravdivě vypovídat a přispěje tak k odhalení nebo usvědčení jiného spolupachatele (účastníka). Korunní svědek je za podání takového svědectví „honorován“ tím, že se mu poskytne privilegium nestíhatelnosti, beztrestnosti nebo zmírnění trestu či eventuálně též zvláštní ochrana před pomstou. Smyslem využití korunního svědka je především objektivita jeho svědecké výpovědi jakožto důkazního prostředku, pokud možno co nejméně deformovaná motivem vlastní obhajoby, jinak

přirozené každému obviněnému.

K institutu korunního svědka považuje Nejvyšší soud za nutné dodat, že použití svědecké výpovědi učiněné výměnou za beztrestnost, nestíhatelnost nebo zmírnění trestu, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces obviněného, vůči němuž takový korunní svědek vypovídá, a tedy porušení článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. [209/1992](#) Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak dříve Komise pro lidská práva, tak dnes Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zdůrazňuje, že použití výpovědi takového korunního svědka samo o sobě nedostačuje k tomu, aby k porušení práva na spravedlivý proces došlo, ale současně na druhé straně rozeznávají několik podmínek, za nichž je korunní svědek s Úmluvou slučitelný. ESLP v rozhodnutí Atanasov proti Bulharsku (rozhodnutí ESLP ze dne 3. března 2009, č. stížnosti 20309/02), konstatoval, že použití výpovědi podezřelého, který byl zbaven obvinění, samo o sobě nedostačuje k tomu, aby k porušení práva na spravedlivý proces došlo. V tomto případě ESLP zohlednil skutečnost, že a) rozhodnutí prokurátora o zastavení trestního řízení proti korunnímu svědkovi stálo na přesvědčivých argumentech dokazujících, že se nepodílel na trestném činu stěžovatele; a b) vnitrostátní soudy si byly vědomy dvojité role korunního svědka, analyzovaly věrohodnost jeho výpovědi a přihlédly ke skutečnosti, že svědek v řízení před soudem zopakoval výpověď, kterou učinil již několik dní po svém zadržení. V dalším rozhodnutí v případě Cornelis proti Nizozemsku (rozhodnutí ESLP ze dne 25. května 2004, č. stížnosti 994/03) se ESLP zabýval stížností pro porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy v důsledku odsouzení na základě (mj.) videozáznamu výpovědi svědka před policií, jež vnitrostátní soud shlédl na neveřejném jednání. Stěžovatel namítal, že tím došlo k porušení jeho práva na efektivní obhajobu. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti, nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti. ESLP zde uznal, že využití svědeckých výpovědí výměnou za imunity nebo jiné výhody je důležitým nástrojem domácích orgánů v boji proti vážným zločinům. Použití takových výpovědí však může zpochybnit spravedlivost řízení proti obviněnému a vzbudit citlivé otázky, protože obdobné výpovědi jsou ze své povahy náchylné k manipulaci, nebo vytvoření pouze za cílem získat výhodu, anebo osobní pomstu. Nejednoznačná povaha podobných výpovědí a riziko, že dojde k obvinění a stíhání jednotlivce na základě neověřených tvrzení, která nemusí být nezaujatá, nelze podcenit (srov. *mutatis mutandis* rozsudek ESLP ze dne 6. dubna 2000, ve věci Labita proti Itálii, č. stížnosti 26772/95). Nicméně, využití podobných výpovědí samo o sobě nezakládá nespravedlivost procesu a řízení (srov. rozhodnutí ESLP ze dne 27. ledna 2004, ve věci Lorse proti Nizozemsku, č. stížnosti 44484/98; a rozhodnutí ESLP ze dne 27. ledna 2004, ve věci Verhoek proti Nizozemsku, č. stížnosti 54445/00). Eventuální porušení článku 6 Úmluvy tak závisí vždy na konkrétních okolnostech toho kterého případu (srov. k tomu i Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. C. H. Beck, 2012, s. 781).

Z hlediska obviněným v podstatě namítnutého extrémního nesouladu skutkových zjištění s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí právě a také s přihlédnutím k tomu, že svědek S. A. měl v této věci postavení korunního svědka přistupoval Nejvyšší soud k hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi zvláště opatrně a na základě níže uvedeného detailního rozboru jednotlivých svědeckých výpovědí S. A., zejména v částech namítnutých obviněným H. S. v dovolání, a to v návaznosti na hodnocení jeho výpovědi oběma nižšími soudy, přičemž si byl vědom toho, že k výpovědi korunního svědka je třeba vždy přistupovat s ohledem na shora uvedené skutečnosti s maximální obezřetností. Nejvyšší soud tak postupoval přesto, že prokurátor Leszek Golawski před zahájením výslechu S. A. u

hlavního líčení dne 2. 2. 2011 uvedl, že v této věci svědek A. vystupuje čistě jako svědek (srov. č. l. 2847 spisu), čímž měl zřejmě na mysli, že postavení korunního svědka měl ve své věci projednávané v Polské republice. Skutečnost, že svědek S. A. má v Polsku statut korunního svědka vyplývala a byla potvrzena jak v této věci pod sp. zn. 48 T 7/2009 u hlavního líčení dne 2. 2. 2011 (srov. č. l. 2847 až 2848 spisu), tak u hlavního líčení konaného dne 25. 1. 2011 u Krajského soudu v Ostravě ve věci obviněných F. H. a D. B. vedené pod sp. zn. 48 T 2/2009 (srov. č. l. 9079 spisu).

Nejvyšší soud provedl důkaz podstatnými částmi procesního spisu Krajského soudu v Ostravě vedeného pod sp. zn. 48 T 2/2009 ve věci obviněných F. H. a D. B. , jehož součástí je také protokol o hlavním líčení konaném ve dnech 24. až 25. a 27. 1. 2011, v němž byl vyslýchán svědek S. A. Nejvyšší soud následně porovnal výpovědi svědka S. A. , které podal v přípravném řízení dne 18. 3. 2009 (č. l. 698 až 707 spisu), v hlavním líčení probíhajícím ve dnech 24. až 25. a 27. 1. 2011 ve věci pod sp. zn. 48 T 2/2009, v níž bylo vedeno trestní stíhání proti obviněnému F. H. a D. B. , a v hlavním líčení konaném dne 2. 2. 2011 (č. l. 2847 až 2861 spisu) v této věci, z nichž zjistil následující informace.

Svědka S. A. v přípravném řízení vypověděl, že se s F. H. seznámil prostřednictvím A. v Holandsku v roce 2004. F. H. jej potom seznámil s H. S. S F. H. byl v kontaktu do prosince roku 2006, s H. se viděl naposledy 2 až 3 měsíce před podanou výpovědí v přípravném řízení. Následně ve své výpovědi z přípravného řízení upřesnil, že s H. obchodoval do začátku roku 2006. U hlavního líčení ve věci F. H. a D. B. uvedl, že F. poznal v Nizozemí v roce 2004 přes A. D. B. poznal na podzim 2006, kdy jej F. H. poslal do U. s kokainem. B. přijel spolu se Z. G. Dále potvrdil, že s F. se naposledy viděl v prosinci 2006. S G. se seznámil na podzim roku 2004, naposledy se s ním viděl na podzim roku 2006. V rámci hlavního líčení dne 2. 2. 2011 S. A. vypověděl, že D. B. mu dovezl kokain od F. H. na podzim 2006 do Polska a jednou do Č. T. U téhož hlavního líčení vypověděl, že když byl s A. v Holandsku, poznal F. H. , s G. se potkali na podzim 2004. Je tak možné uzavřít, že jednotlivé svědecké výpovědi S. A. si neodporují v tom, že s F. H. se seznámil v Holandsku v roce 2004 a vídal se s ním do prosince roku 2006. D. B. poznal na podzim roku 2006 a Z. G. na podzim roku 2004 s tím, že naposledy se s ním viděl na podzim 2006.

U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 S. A. nejprve vypověděl, že H. S. poznal v O. v zimě 2004 v pizzerii, kde seděl s A. (srov. č. l. 2848). K následnému dotazu předsedy senátu svědek A. opět uvedl, že s H. S. se seznámil v pizzerii v zimě roku 2004 (srov. č. l. 2854). Následně se jmenovaného svědka začal dotazovat obhájce Mgr. Petr Kausta a požadoval po něm, aby vyjádřil měsíc, který svědek považuje za zimu 2004. Na to mu svědek A. odpověděl: „To nejsem schopen přesně říct. Mohl to být listopad, prosinec nebo leden. Z tohoto důvodu jsem řekl, že jsme se seznámili v zimě“. V další otázce se jej Mgr. Kausta optal, zda měl na mysli leden 2005, na což mu svědek odpověděl, že ano (srov. také č. l. 2854 spisu). Na dotaz státní zástupkyně opět odpověděl: „Uvedl jsem, že H. i F. jsem poznal na začátku roku 2004. Bylo to v zimě. H. jsem možná poznal v listopadu, prosinci 2003, leden 2004“ (srov. č. l. 2860 spisu). Z takto učiněné svědecké výpovědi není podle Nejvyššího soudu možné dovozovat, že by se jednalo o nevěrohodnou výpověď. Svědek znejistěn pokládánými otázkami sice trochu vybočil z jím udávané doby, kdy se seznámil s dovolatelem, ale jinak opakovaně uváděl zimu 2004, a to konkrétně začátek roku 2004. Jak již bylo správně vyhodnoceno nalézacím soudem, je nezbytné vycházet také z těch prokázaných skutečností, podle nichž bylo vozidlo pro C. zakoupeno v dubnu 2004 a byt na ulici K. v O. – Z. byl pronajímán od 28. 4. 2004.

Pokud se týká obchodování svědka S. A. s jinými drogami (heroin, paracetamol, metamfetamin, amfetamin, extáze, rozpouštědla či desinfekce) a otázky zda S. A. sám převážel nějaké drogy, tento v přípravném řízení vylicil, že F. a H. mu navrhli, aby efedrin, který dodával do Česka, předával jim. Následně uvedl, že když „vycouval“ z dovozu kokainu, začal se v Polsku věnovat výrobě amfetaminu. Při převozu zkušební dávky kokainu z Holandska byly přivezeny také tablety extáze, které zůstaly v Polsku, kokain převezl svědek z Polska do Česka. Rovněž ve věci vedené proti F. H. a D. B. uváděl, že

dodával efedrin A. Jednou s G. vezl kokain na Slovensko. Efedrin neprodával H. , ale A. G. s ním převážel drogy na Slovensko. U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 vypověděl, že efedrin přes hranici nikdy nevezl sám, vždy mu ho převážel někdo jiný. A. dodával efedrin v letech 2003 - 2004. Efedrin nebo jinou látku do Holandska nepřivážel. F. a H. efedrin nedodával. Nikomu jinému drogy, tj. psychotropní látky nedodával. Dvakrát mu A. koupil v Holandsku extázi a on ji svým dopravním prostředkem dovezl do Polska. Z takto učiněných výpovědí je tedy zřejmé, že svědek v těchto výpovědích, které si vzájemně neodporují, potvrdil, že se zabýval obchodem i s jinými drogami, kdy detailně popsal kde a s kým obchodoval a s jakými drogami a jaké drogy byly kým a kam převáženy.

K převozu kokainu z Holandska do České republiky svědek uvedl, že nejprve převezli zkušební dávku do Polska a potom do Česka prostřednictvím řidiče, kterého mu půjčil kamarád. Kokain zařídil F. Řidič přivezl kokain do Polska, odkud jej svědek převezl do České republiky a předal jej F. a H. Když tento kurýr následně „vycouval“, svědek se domluvil se svým synem C. Když probíhalo první pašování, svědek, F. H. a H. S. jeli do Holandska, aby obstarali kokain. Jakmile jej obstarali, svědek zavola synovi, aby pro něj přijel do Holandska. Potom se potkali až v České republice, kde mu syn předal kokain, který svědek následně předal v bytě F. H. a H. S. (srov. výpověď z přípravného řízení). Ve věci H. a B. uvedl, že když se naskytla možnost nákupu kokainu v Nizozemí (pozn. Nejvyššího soudu - svědek jednoznačně neuváděl, že se jednalo o první pašování kokainu, když do Holandska se jezdilo opakovaně), jel svědek, F. a A. , na nizozemsko-německých hranicích přebral zásilku C. a zásilku odvezl do bytu v O. (k tomu dále srov. ty části výpovědi svědka A. , kde uvádí, že mu jeho syn zpočátku předával kokain mimo byt, kde docházelo k jeho ředění, až později předával balíčky přímo v bytě). Do Nizozemí jezdili vždy ve třech - svědek, H. a F. , ve dvou případech vystoupil H. už v Německu u svého bratra. U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 svědek potvrdil, že pro první nákup kokainu do Holandska jel on, F. a H. , na místě zajišťoval kokain F. s nějakým mladým Albáncem. Ještě párkrát jeli do Holandska pro kokain, párkrát zůstal H. u bratra v Německu, potom už tam nemuseli jezdit, kokain byl zajišťován přes bratra H. Z takto učiněných svědeckých výpovědí se podává, že kokain v Nizozemí zajišťoval F. H. a bratr dovolatele T. S. Do Holandska se jezdilo opakovaně, proto je nutné u jednotlivých výpovědí sledovat, o kterou konkrétní cestu se jednalo a kdo v kterém konkrétním případě jel do Holandska, když složení pasažérů se mohlo měnit. Také v tomto případě je možné říci, že si S. A. v jednotlivých výpovědích o tom kdo a kdy jel do Holandska, zda a jak se obviněný H. S. účastnil a podílel na převozu kokainu, v zásadě neodporuje, naopak tyto výpovědi jsou v podstatných bodech v souladu a v podrobnostech se dále doplňují.

Pokud se týká doby, kdy začali převážet kokain z Holandska do České republiky, konkrétně kdy se S. A. přestěhoval z B. do O. a kdy jel jeho syn C. poprvé pro kokain do Holandska, S. A. v přípravném řízení uvedl, že pašování začalo od okamžiku, kdy pronajali byt v O. , do roku 2006, jeho syn C. jezdil od doby zaregistrování vozidla v Polsku, trvalo to několik měsíců, tedy v roce 2005. Ve věci H. a B. svědek uvedl, že první cesta pro kokain byla v roce 2005, kdy jej F. a H. oslovili, že pro něj mají byt, tak se z B. přestěhoval do O. Když se přestěhoval do O. , uplynulo několik měsíců, než jel C. pro první kokain. C. začal jezdit v květnu nebo červnu a G. na podzim v říjnu, listopadu nebo prosinci 2004. U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 potvrdil, že první nákup se uskutečnil v létě 2004. Současně také uvedl, že C. jezdil zhruba od května 2004 do podzimu 2004. V další části výpovědi opět uvedl, že C. jezdil zhruba od června do září 2004, potom už jezdil G. V jiné části výpovědi svědek zase uvedl, že týden po tom, co měl C. auto, podnikl první cestu do Holandska. Ačkoliv se svědek plete v roce, kdy mělo být započato s převážením kokainu z Holandska, je nutné vyjít z toho, že svědek pokaždé uvádí, že se jednalo o dobu, kdy bylo zakoupeno auto pro C. a pronajat byt v O. , tedy o rok 2004. Na věrohodnosti výpovědi S. A. tento fakt nemůže nic změnit, když tento si je jistý, že to bylo v době po podpisu nájemních smluv a koupě předmětného vozidla, a proto tento dílčí rozpor, pokud jde o roky 2004 a 2005 s ohledem na odstup času zejména k výpovědím učiněným v uvedených v hlavních líčeních, nelze považovat za natolik zpochybňující jeho svědeckou výpověď, aby v důsledku toho ji bylo třeba považovat za nevěrohodnou, jak požaduje v dovolání obviněný H. S.

Na otázky, kdo zajišťoval kokain v Holandsku, kdo jej předával kurýrům a jak za něj bylo placeno, svědek S. A. uvedl následující. Ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení poznamenal, že dalších předávání v Holandsku C. se neúčastnil, C. tam jezdil sám a odebíral kokain od H. bratra, který bydlel v Německu, také jezdil s kokainem do Rakouska, ten kokain mu dával starší H. bratr. Když jel Z. G. poprvé do Holandska, tak mu kokain předal starší H. bratr. Zpočátku v Holandsku objednával F. , potom H. u bratra, který žije v Německu. Ve věci F. H. a D. B. také uváděl, že v Holandsku opatrovali kokain H. a F. za 28 tisíc EUR. Pravděpodobně H. starší bratr zajistil kokain v Holandsku a předával ho C. a G. Při objednávání kokainu nebyl, byl jen v Holandsku při předání. H. se nepodílel na převozu, ale podílel se na koupi kokainu v Holandsku. Také u hlavního líčení dne 2. 2. 2011 vypověděl, že G. předával kokain v Holandsku bratr H. Bratra H. v Německu kontaktovali a domlouvali se s ním jen F. a H. V Holandsku předání kokainu zajišťovali H. a F. K oběma bratrům H. S. dále podotknul, že u mladšího bratra H. v Holandsku jednou s H. a F. bydleli, spíše si myslí, že tento bratr se na kokainu nepodílel. U staršího bratra v Německu nebyl, ten zajišťoval kokain v Holandsku. Za kokain v Holandsku předával peníze F. , kdo poté předával peníze bratru H. , nevěděl. Odpovědi S. A. na shora předestřené otázky jsou tedy zásadně konstantní a shodné.

K počtům převozů kurýry, množství převezeného kokainu a zisku na prodeji kokainu jmenovaný svědek v přípravném řízení poznamenal, že kurýři měli dostávat 1500 EUR za cestu. C. převezl cca 10 kg kokainu, všechen od něj převzal v O. G. jel asi 6 - 7 jízd, přepašoval minimálně 10 kg kokainu. F. převážel kokain do Polska sám nebo prostřednictvím B. Svědek měl zisk 2,5 EUR za gram kokainu. Ve věci F. H. a D. B. uvedl, že C. udělal 4 - 5 možná více cest, G. jel 5 - 6 krát. Když bydlel v Polsku, asi 5krát mu přivezl kokain F. , později B. C. i G. přivezli cca po 20 kg kokainu. Svědek osobně kokain z Holandska nikdy nepřivážel. J. prodával kokain, který kupoval od F. Na dotaz H. odpověděl, že mu z Holandska kokain nikdy nepřivezl, vždy tam byli společně, a to několikrát v roce 2004. Kokain začal předávat J. v zimě 2004, 2005. C. vezl kokain 5 - 7 krát. U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 zkonstatoval, že on sám z Holandska do Česka nebo do Polska nikdy nic osobně nepřevážel (Nejvyšší soud k tomu zdůrazňuje, že svědek hovoří o cestě Holandsko - Polská republika nebo Česká republika, což je potřeba odlišit od jeho výpovědí týkajících se směru Polsko - Česko nebo jeho dodávky na Slovensko). C. jel asi v 5 - 7 případech, převezl zhruba 15 - 20 kg). G. jel zhruba 7 krát, dovezl asi 15 - 20 kg kokainu, ale jak do Česka, tak i do Rakouska, z toho do Česka něco přes 10 kg. Kurýrům platili 1500 EUR. Jelikož prodával v Polsku, měl zisk 2 zloté za gram. Z těchto výpovědí je patrné, že jelikož se jednalo o dovoz kokainu jak do České republiky, tak do Rakouska, je nutné vyjít z toho, že konkrétně do České republiky bylo převezeno jak C. A. , tak Z. G. 10 kg kokainu. Svědek se ani příliš neliší v odhadu udávaných cest C. a Z. G. do Holandska pro kokain, kdy kurýři pokaždé dostali zapláceno 1500 EUR za jednu cestu. Pokud se týká zisku svědka A. , tento uváděl zisk 2 zloté nebo 2,5 EUR za gram, tedy aniž by se Nejvyšší soud domníval, že tato rozdílnost by snižovala věrohodnost výpovědi S. A. , je naopak možné říci, že zisk svědka by v případě 2,5 EUR za gram kokainu nebyl tak nízký, aby se mu, jak se domnívá dovolatel, nevyplatilo vystavovat se riziku při dovozu kokainu z Holandska.

K pronájmu bytu na ulici K. v O. - Z. svědek S. A. v přípravném řízení poznamenal, že byt mu vyřídil F. a pronajal jej na svou holku jménem P. Pronájem financovali společně, nájemné bylo rozděleno mezi 3 osoby (pozn. Nejvyššího soudu - což znamená, že nájem mohla platit i P. P.). Ve věci F. H. a D. B. svědek popsal, že byt byl napsán na přítelkyni F. , která hradila nájem. U hlavního líčení dne 2. 2. 2011 uvedl, že v dubnu 2004 se přestěhoval do O. a byl zde do konce roku 2005, za byt platili společně, byl pronajat na přítelkyni F. H. , nájem činil 10.000 Kč a byl rovnoměrně rozdělen mezi svědka, F. a H. Ačkoliv svědek rozdílně vypovídal, kdo konkrétně platil nájem, jeho výpovědi se naopak shodovaly v tom, na koho byl předmětný byt pronajat a v zásadě i ohledně toho, že náklady za byt byly rozděleny mezi více osob. Ani uvedená drobná rozdílnost ve výpovědích svědka S. A. s ohledem na význam této skutečnosti a již zmíněný odstup času nemůže vést v souladu s obecnými postupy při hodnocení provedených důkazů a jejich vzájemné návaznosti k závěru o nevěrohodnosti

tohoto svědka, který jinak vypovídal, pokud jde o podstatné skutečnosti, v zásadě shodně (srov. § 2 odst. 6 tr. ř.).

Dovolatel také namítal, že jeho bratr mohl jen těžko předávat kokain manželům G. , když byl v únoru 2005 zatčen. Také podle rozsudku ve věci T. S. je zřejmé, že dovolatel se s ním na žádné činnosti nepodílel. Nejvyšší soud předně zdůrazňuje, že podle rozsudku Zemského soudu Düsseldorf byl T. S. předběžně zatčen 23. 2. 2005, přičemž znovu dopaden byl až zatykačem Okresního soudu Düsseldorf ze dne 26. 9. 2005 (srov. č. l. 1833 spisu). Dále pokud se týká samotného rozhodnutí ve věci T. S. , již sám nalézací soud konstatoval, že v souvislosti s trestnou činností, pro kterou byl T. S. odsouzen, nefiguruje jméno jeho bratra obviněného H. S. , i když u jednotlivých skutků jsou uváděna časová rozpětí, množství a kvalita drogy, účel užití a eventuální zisk ve vztahu ke konzumentům či dalším distributorům (srov. str. 13 rozsudku nalézacího soudu). Podle Nejvyššího soudu je však nutné vnímat trestnou činnost dovolatele v širších souvislostech a v souladu s ostatními důkazy, které byly v tomto trestním řízení provedeny. Odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku v rozporu s tím, co namítal dovolatel, zkonstatoval, že výpověď svědka S. A. není osamocena, ale je podpořena a je v souladu s dalšími procesně využitelnými důkazy, zejména plně koresponduje s výpovědí svědkyně M. G. - L. , z jejíž výpovědi bylo mj. zjištěno, že se účastnila společně se svým manželem Z. G. nejméně dvou převozu kokainu, přičemž dále již v převozech pokračoval její manžel sám. Obviněného svědkyně podrobně popsala a identifikovala. Pravdivost výpovědi svědka S. A. je potvrzena mj. i kupní smlouvou a časovou registrací, z nichž bylo zjištěno, že jeho syn C. A. se stal vlastníkem vozidla VW Golf III19G dne 19. 4. 2004. Pravdivost výpovědi svědka je podpořena i dalšími důkazy. Jedná se o rozsudek Zemského soudu v Düsseldorfu ze dne 23. 3. 2005, z něhož bylo zjištěno, že T. S. byl odsouzen za nedovolené obchodování s omamnými látkami v 75 případech, z toho ve 38 případech za ne nepatrné množství k celkovému trestu odnětí svobody na 6 let a 4 měsíce (srov. str. 13 až 14 usnesení odvolacího soudu). Ze spisu Okresního soudu v Ostravě, sp. zn. 2 T 77/2006, zejména z rozsudku Zemského soudu v Kleve, Spolková republika Německo, ze dne 9. 3. 2005, sp. zn. 110 KLS 103 Js 800/04, navazujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2005, sp. zn. 3 Nt 364/2005, o uznání rozsudku, jakož i rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2006, č. j. 2 T 77/2006-101, bylo zjištěno, že T. L. byl uznán vinným spácháním skutku právně kvalifikovaného jako trestný čin dovozu omamných látek nikoliv v malém množství a napomáhání provozování obchodu s omamnými látkami v nikoliv malém množství za úplatu podle § 30 odst. čl. 4, § 29a odst. 1 čl. 2, § 1, § 3, § 33 zákona o omamných prostředcích a § 27, § 52 tr. zákoníku Spolkové republiky Německo k trestu odnětí svobody na 4 roky. Podle skutkových zjištění tohoto soudu se T. L. zkráceně dopustil trestné činnosti tím, že dne 5. 11. 2004 převezl osobním motorovým vozidlem, tovární značky Renault 19, z Nizozemí do Spolkové republiky Německo celkem 994 g kokainu. V odůvodnění rozsudku Zemský soud v Kleve pod bodem II. uvedl, že obžalovaný T. L. byl ve své vlasti v Česku najat členem jedné skupiny albánských obchodníků s drogami jako kurýr, aby za příslušnou úplatu zajel pro drogy do Holandska a zavezl je do Německa, popř. do jiných zemí. Tato skupina, jejíž členové pocházeli převážně z jedné rodiny, opatrovala kokain v Holandsku a dávala jej dovážet kurýry do Německa, odkud byl obchod organizován a řízen, ale také do jiných zemí, mj. i do Rakouska. Dne 4. 11. 2004 jel T. L. z O. přes P. do Holandska. Tam dopoledne dne 5. 11. 2004, nedaleko U. přijel do hotelu I. Tam mu jiný člen skupiny pachatelů, snad J. S. , předal sáček asi se 1000 g kokainu. Na str. 5 překladu rozsudku se pak uvádí, že Policejní úřad v Düsseldorfu prováděl na základě výpovědi jednoho italského státního příslušníka, v té době již delší dobu šetření proti skupině pachatelů albánského původu. Bylo zjištěno podezření, že hlavní osobou je T. S. , bratr možného dodavatele drog J. S. Další bratr těchto dvou jménem H. se zdržuje občas v Česku a má tam být odpovědný za získávání kurýrů. Během sledování telefonátů prováděných v průběhu šetření vzniklo v říjnu 2004 podezření, že další kurýr této skupiny pachatelů má z Německa do Holandska zavést heroin a na zpáteční cestě přivést kokain. Tento kurýr C. A. byl kontrolován dne 29. 10. 2004 při vstupu do Holandska. Nebyla však u něj nalezena žádná droga. Z domu byl dne 15. 11. 2004 proveden odposlech hovoru T. S. , v němž kromě jiného řekl: „Ten chlapec je v kriminále v K. “. Z

materiálů poskytnutých cestou právní pomoci ze Spolkové republiky Německo bylo zjištěno, že při prohlídce bytu T. S. bylo mj. nalezeno „sdělení věznice K. matce T. L. , žijící v Česku“, přičemž toto sdělení bylo nalezeno ukryté na spodní straně desky jídelního stolu (srov. str. 14 až 15 usnesení odvolacího soudu, dále také str. 8 až 10 rozsudku nalézacího soudu). Z těchto skutkových zjištění, které učinily soudy nižších stupňů a jimiž je Nejvyšší soud vázán, vyplývá, že jestliže jednou německá policie kontrolovala C. A. , u kterého však nebyl nalezen kokain, neznamená to, že by tím bylo vyvráceno tvrzení S. A. , že jeho syn dovážel kokain. Navíc dovolatel nemá pravdu, pokud ve svém mimořádném opravném prostředku uvádí, že ve věci odsouzeného T. L. se nikde nehovoří o osobě dovolatele, případně o jeho rodinných příslušnících.

Obviněný také namítal, že svědek S. A. byl mimo jiné obviněn pro skutek, podle něž se měl dopustit trestného činu křivé svědecké výpovědi. K tomu Nejvyšší soud považuje za nutné ještě dodat, že je sice pravdou, že se jmenovaný svědek měl podle skutku usnesení o změně a doplnění obvinění Krajské prokuratury, odbor organizované trestné činnosti, III. pracoviště Katovice ze dne 2. 6. 2008 dopustit trestného činu křivé svědecké výpovědi, ale v této souvislosti nelze přehlédnout konkrétní skutkové okolnosti tohoto případu. Podle uvedeného skutku se jednalo o delikt spočívající v tom, že měl, ač věděl, že nebyl spáchán trestný čin krádeže jeho vozidla, oznámit tento trestný čin a učinit o tom svědeckou výpověď (srov. č. l. 353 spisu). Učinění takové svědecké výpovědi by sice vzhledem ke své povaze mohlo obecně zpochybnit jeho výpověď, ale tuto skutečnost, která je výrazně vztahována k údajné krádeži jeho vozidla, není možno hodnotit bez souvislosti s ostatními skutečnostmi vztahující se k věrohodnosti výpovědi svědka S. A. v této posuzované věci, jak na ně bylo shora poukázáno. S ohledem na to není tato skutečnost sama o sobě způsobilá k tomu, aby z ní soudy vyvodily závěry o nevěrohodnosti S. A. v této předmětné trestní věci.

Nelze souhlasit ani s těmi námitkami dovolatele, podle nichž soudy nevezaly v potaz znalecké posudky Ing. S. B. , Ph. D. a PhDr. M. S. , Ph. D., když nalézací soud na straně 5 odůvodnění svého rozsudku uvádí, že ze znaleckého posudku z oboru kybernetika, kybernetická odvětví různá, umělá inteligence, neuronové sítě, rozpoznávání řeči, analýza hlasu znalce Ing. S. B. , Ph. D. (čl. 2780 až 2788), soud zjistil, že nelze identifikovat hlasové projevy sporných nahrávek obsahujících část vybraných zaznamenaných telefonických hovorů s osobou obviněného H. S. z důvodu zejména špatné kvality hlasového záznamu, kde jsou potlačeny frekvence, které jsou pro identifikaci mluvčího rozhodující. Stejně srovnávací materiály byly předloženy i znalkyni z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audioexpertiza PhDr. Marii Svobodové, Ph. D., která v písemně vypracovaném znaleckém posudku (čl. 2795 až 2806), uvedla, že provedenou analýzou sluchovou metodou nelze stanovit jednoznačnou identifikaci mluvčího a identifikaci s určitým stupněm pravděpodobnosti, kdy nelze vyloučit, že jeden z mluvčích je totožný s mluvčím H. S. , eventuálně se k totožnosti ani jednoho z mluvčích nelze vyjádřit (č. l. 2802 spisu). Důvod k těmto velice nepřesným závěrům je jediná skutečnost - velice nízká technická a tím i jazyková úroveň nahrávek telefonních odposlechů. Ani v návaznosti na lokalitu buněk odkud měly být tyto hovory obviněného S. vedeny (místa, kde měla být páchána trestná činnost eventuálně se měl obviněný pohybovat) nemohou vést k jednoznačnému závěru, že mluvčím byl právě obžalovaný H. S. Nalézací soud se tedy shora uvedenými znaleckými posudky zabýval, když dále uvedl, že takto nesrozumitelné záznamy telefonických rozhovorů, které nebylo možné přetlumočit a tím ani potvrdit správnost jejich přepisu, při své rozhodovací činnosti, co do jejich obsahu nepoužil, a to ani v případě, že se jednalo o přetlumočení přepisů z legálně pořízených materiálů opatřených formou právní pomoci ze SRN přeložených do češtiny (srov. str. 5 rozsudku nalézacího soudu).

Konečně také dovolatel poukazoval na to, že z výpovědí ostatních slyšených svědků nevyplývá, že by se dopouštěl trestné činnosti, za kterou je stíhán. Nalézací soud se jednotlivými svědky a jejich výpověďmi či odepřením jejich výpovědi zabývá na stranách 8 až 12 rozsudku. S tímto hodnocením se Nejvyšší soud plně ztotožňuje, přičemž zejména upozorňuje na výpověď M. G. - L. , která ve své

výpovědi pořízené cestou právní pomoci ze dne 18. 3. 2009 uvedla, že jméno H. jí nic neříká, ale „S. “ ano. Podle svědkyně se „S. “ na pašování účastnil finančně, osobně nic nevozil (srov. č. l. 756 spisu). Pokud se jedná o vztah mezi F. a „S. “, ze začátku byli jen známí, ale později mezi nimi došlo ke konfliktu. O tom věděla od F. Byl to spor o peníze nebo samotný kokain (srov. č. l. 757 spisu). Na otázku odkud ví, že se „S. “ podílel na financování, svědkyně odpověděla, že to ví buď od S. nebo od Z. (srov. č. l. 758 spisu). Svědkyni bylo předloženo fotoalbum, které bylo zasláno v rámci právní pomoci. Ve fotoalbu byly na dvou listech fotografie od čísla 1 do čísla 6. Svědkyně prohlásila, že na první straně na fotografii č. 2 je „S. “. Pokud se jedná o druhou stranu, kde je fotografie č. 5, tak tam je rovněž „S. “. Úředně bylo stvrzeno, že na fotografii č. 2, kterou označila svědkyně, je fotografie S. H. a na fotografii č. 5 je rovněž H. S. (srov. č. l. 2426 spisu). I toto tvrzení dovolatele tak bylo spolehlivě vyvráceno, když jeho účast na převážení kokainu z Nizozemí byla potvrzena mj. svědeckou výpovědí svědkyně M. G. -L. Je tedy zřejmé, že výpověď svědka S. A. není osamocená, naopak je potvrzována dalšími ve věci provedenými důkazy, které byly oběma nižšími soudy náležitě zhodnoceny. Pokud pak někteří svědci, jako např. obviněným uváděná svědkyně P. P. , uvedli, že v bytě na ulici K. v O. Z. neviděla žádné drogy, ani nic podezřelého, resp. že neví nic o tom, že by obviněný H. S. byl zapojen do obchodu s drogami, nemůže to již z povahy věci zpochybnit ostatní ve věci provedené a obviněného usvědčující důkazy, neboť jak vyplývá z obsahu spisu, obviněný si byl nelegálnosti svého počínání vědom, a proto své zapojení do předmětné trestné činnosti utajoval. Stejně tak není porušením práva na spravedlivý proces obviněným namítaná skutečnost, že neměl možnost být jako veřejnost přítomen výslechu svědka S. A. v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 2/2009 ve věci obviněných F. H. a D. B. , neboť šlo o zcela samostatné trestní řízení proti těmto obviněným, které nebylo vedeno proti obviněnému H. S.

Ze shora uvedené judikatury ESLP lze podle názoru Nejvyššího soudu vyvodit obecné základní podmínky přípustnosti použití svědecké výpovědi tzv. korunního svědka, a to i podle zahraniční právní úpravy (v tomto případě Polské republiky) v trestním řízení, kterými jsou a) otevřený přístup prokuratury (státního zastupitelství) k dohodě s korunním svědkem a informování o jeho postavení v řízení, b) zaručení přístupu obhajoby k výslechu takového svědka, a to včetně možnosti mu klást potřebné otázky, c) informovanost soudů o takové dohodě a dostatečné přezkoumání výpovědi korunního svědka, d) podpoření tvrzení korunního svědka jinými důkazy (výpověď korunního svědka je tedy důležitým, ale ne jediným důkazem, na základě kterého dojde k odsouzení). Připuštění výpovědi korunního svědka tak může být odůvodněno použitím dostatečně uvážené kombinace výše uvedených skutečností.

K těmto podmínkám je třeba uvést, že jak vyplývá z obsahu spisu není sporu o tom, že přístup shora uvedené polské prokuratury byl k údajům o postavení S. A. jako korunního svědka v Polské republice zcela otevřený a obhajoba byla o tomto jeho postavení náležitě informována, o čemž svědčí nejen shora zmíněné protokoly o hlavních líčeních, ale nakonec i námítky vznášené obhajobou v odvolání. Rovněž tak v tomto směru byly informovány i příslušné české orgány činné v trestním řízení, a to včetně soudů všech stupňů, které se na řízení vedeném proti obviněnému H. S. podílely. Obhájcem obviněného byla vždy umožněna nejen přítomnost u výslechu S. A. , ale bylo jim umožněno i klást tomuto svědkovi potřebné otázky, přičemž při jeho výslechu v hlavním líčení za využití videokonference byl přítomen i obviněný H. S. , který se tak mohl k obsahu jeho výpovědi bezprostředně vyjádřit (srov. č. l. 689 až 707 a 2845 a 2847 až 2861 spisu). Oba nižší soudy pečlivě hodnotily svědeckou výpověď S. A. ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, a to jak jednotlivě, tak i ve spojení s dalšími ve věci provedenými důkazy, kdy jednoznačně z provedeného dokazování a jeho vyhodnocení vyplývá, že jeho výpověď, byť je mimořádně důležitá, není osamocená a naopak je v souladu se shora uvedenými důležitými svědeckými výpověďmi a dalšími provedenými podstatnými a navazujícími důkazy. Přezkum tohoto jejich hodnocení provedl zejména z hlediska námitek uplatněných obviněným H. S. v dovolání i Nejvyšší soud v tomto usnesení, a to právě z hledisek vyžadovaných judikaturou ESLP ohledně možností využití korunního svědka v trestním řízení. Ze všech shora

uvedených důvodů je třeba uzavřít, že v tomto projednávaném případě bylo vyhověno všem požadavkům plynoucím z judikatury ESLP ohledně korunního svědka.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že napadené usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 7. 2011, sp. zn. 2 To 45/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2011, sp. zn. 48 T 7/2009, nevykazuje takové vady, pro které by jej bylo nutno z některého důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění i právního posouzení, které posléze náležitě přezkoumal i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který po řádném a důkladném přezkoumání rozsudku nalézacího soudu odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. zamítl, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněného uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí právně relevantními vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněného H. S. o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)